

KAPITOLA SEDMÁ

CARMEN, KTEROU OBDIVOVAL SVĚT

(Divadelní noviny 13. 9. 2008, Zdeněk A. Tichý)

1996

V lednu 1996 jsme hostovali s *Matkou Kuráží* ve velké divadelní hale v Ludwigshafenu, hráli jsme tam čtyřikrát (6.–9. ledna). Zvukaři měli plné ruce práce s kanonádou, rekvizitář nestíhal nabíjet pušky a pistole slepými patronami a jeviště i hlediště byly zahaleny v umělou mlhu. K neposlouchání a k nedýchání. Tomu se česky říká „tyjáter“.

V Hamburku jsme zkoušeli novou hru *Když my mrtví procitneme...* (*Der Tag an dem wir...*) od Petera Handkeho. To bylo hodně zapředené, ale přemýšlivé. Poctivě jsme se snažili o rozpředení; premiéra byla 20. ledna 1996, hráli jsme do června jednadvacetkrát.

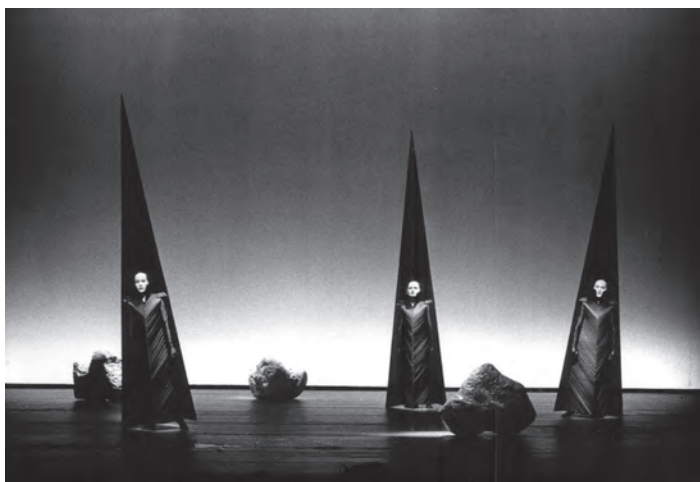
Do Prahy jsem jela jen jednou, když se Česká televize rozhodla natočit se mnou osmatřicetiminutový dokument. Scénář i natáčení se ukázaly nepřijemně uspěchané – jak vtěsnat třicet let emigrace do třiceti osmi minut? Nálada v produkci byla trochu netrpělivá. Dokonce jsem začala pochybovat, jestli moje rozhodnutí jednou se sem vrátit, bylo správné. Co už mě tady čeká? Osmatřicet minut v televizi

a *vejminek*? A k tomu to bydlení! Podnájem, který jsem si vloni našla a na celý rok najala, jsem při každé své pražské návštěvě našla neuklizený, svou kosmetiku v koupelně zpřeházenou, snad i použitou. Na jiné řešení jsem zatím neměla čas, Týnská ulička byla stále daleko, proto jsem do Prahy jezdila co nejméně, zato v Hamburku jsem byla v jednom kole.

V květnu 1996 dorazili Robert Wilson, Lou Reed, Wolfgang Wiens a Ann-Christin Rommenová ke Stage-B zkouškám pro *Time Rockera*. Všecko z loňských Stage-A se kontrolovalo, měnilo, ubíralo, přidávalo, denně od rána do noci. Jako vždy nervák, který stál za to.

Lou Reed se rozhodl uplatnit „moji“ píseň *Cremation* i v ději *Time Rockera*. Jednou se při osvětlovací zkoušce přihodila scénka, na kterou nikdy nezapomenu: z dopisu od někoho, kdo zahynul v moři, zpívám právě píseň *Cremation*. Dopis byl ovšem imaginární, Bob nesnášel rekvizity, měla jsem jen vztyčenou ruku. A právě tu vztyčenou ruku osvětloval. Jen tu ruku. Já stála, sešněrovaná v nádherném kostýmu s vlečkou a nesměla se pohnout, čtvrt hodiny, půl hodiny, reflektory ze všech stran, ten nejsilnější na mou vztyčenou levou ruku. Pomalu na mne šly mdloby. „Ne, nesmíš!“, říkala jsem si, a už jsem se hroutila k zemi. V tom pádu ještě slyším Boba z hlediště zvolat do mikrofonu: „Do we have an understudy?“ („Máme náhradnici?“) To mě zase přivedlo k životu. Když mi pomohli na nohy a naaranžovali dlouhou vlečku, omlouvala jsem se Bobovi, že mě už nesnesitelně bolely nohy. Bob vzal znovu mikrofon a řekl docela tiše: „Nohy vás nemají co bolet. Stůjte na jevišti hlavou. Když ta nechce, nohy nebolí.“ To jsem si provždy zapamatovala.

V červnu 1996 čtyři předpremiéry, premiéra a dalších pět repríz. *Time Roker* měl úspěch hlavně u omladiny, u které byl celosvětově známý rocker Lou Reed hvězdou číslo jedna.

Time Rocker (foto Clärchen Baus-Mattarová)

A také to svým chováním dokazoval. Obklopoval se svými muzikanty a ti k němu hned tak někoho nepustili. Koncem června se ještě dával čtyřikrát *Black Rider* (až do 25. června).

Léto jsem strávila na vlnách azurových břehů nebo na 5 km vzdálené italské Riviéře. Tam bylo největším dilematem, zda se má koupit meloun ve stánku u silnice ve Francii, nebo o kilometr dál v Itálii. Ty velké červené byly chutnější v Itálii, ty menší medově žluté ve Francii.

2CD edel CLASSICS Eterna 0091072BC

V září 1996 zpátky v Hamburku, kam se teď přesunula *Matka Kuráž* – už si ani přesně nepamatuji, jestli do velkého divadelního sálu Kampnagelu, nebo do Velkého divadla na Reperbahn – celkem sedmkrát (7., 8., 9., 19., 20., 21. a 22. září). V Thalia Theater osmkrát *Time Rocker* (10., 11., 12., 13., 26., 27., 28. a 29. září). Babí léto bylo ještě horké, kam nedosáhl těsně upnutý kostým, nanaslo se bílé líčidlo, speciálně vyrobené pro Bobovy světelné efekty. A krůpěje potu se stále doličovaly.